

рътъ разказваше нѣкаква весела случка, която караше всички да прихатъ отъ смѣхъ.

— Мирише на димъ, капитане, нѣщо гори — прекъсна разказа Тома.

— Не усѣщамъ — отвърна Симаковъ.

— Наистина мирише — потвърди Джимъ и, като посочи къмъ гората задъ тѣхъ, извика:

— Гледайте, гледайте тамъ! . .

По клонитѣ на дърветата прескачаха отъ стрѣкъ на стрѣкъ и отъ дърво на дърво бѣлки. Тѣ бѣха твърде много и всички бѣгаха на северъ. По изсѣчения пѣтъ въ гората тичаха три заека, а изъ гжсталака между дърветата се появи една голѣма мечка. Тя излѣзе на пѣтя, изправи се на заднитѣ си крака, помириса въздуха и се запжти на северъ.

Надъ гората прехвърчаха съ крѣсѣкъ птици ята. Всичко живо бѣгаше, устремено на северъ.

На кувертата дойде радиотелефониста и съобщи, че отъ „Змея“ наблюдателитѣ съобщаватъ за избухналъ въ гората пожаръ.

Звънецътъ на горокоса веднага зазвъни тревожно. Всички се озоваха на кувертата.

— Внимание! — извика капитанътъ. — Всички по мѣстата си! Машинитѣ за пѣленъ ходъ! . .

Машинистътъ се втурна къмъ неговитѣ мотори; Тома зае мѣстото си при рулевото колело, капитанъ Симаковъ съ Бугаевъ и Джимъ се възкачиха на капитанското мостче.

Забучаха моторитѣ. Сухопѣтниятъ корабъ трепна съ цѣлото си тѣло и бавно потегли напредъ.

Стена отъ листовници преграждаше неговия пѣтъ. Бѣсно забрѣмчаха витлата отпредъ на горокоса и подсилиха неговото движение.

— Рамката! — извика бързо капитанътъ.

Предъ носа на горокоса се появи една металическа рамка, закрепена на малки дебели колелета. Предната